

да мѡ отговоратъ, както трѣбваше; че тѣ го не бы познали, можатъ ли бы вѣкы достойни да сѡ наричатъ Апостоли, и Оученици Христови? Апостоли, а да не познаватъ господина своего, ученици, а да не познаватъ учителя своего? Ако дрѡгьти человекѣци не познаватъ, кой е Христосъ, нека е; тѣ сж были помрачени отъ сѣнката на ветхыя законъ, не виждатъ още свѣтлината на Евангелската истина; нъ Апостоли-ты и ученициты Христови, които сж живѣли толко време съсъ Христа, които толко време сж были слышатели на учението мѡ, зрители, и дрѡгари на чудесата мѡ, да не познаватъ кой е тойзи Христосъ, когото тѣ вѣрватъ, когото тѣ сѡшатъ, когото тѣ сѡдѡватъ? това бы было едно нещю много чудно. Нъ това много чудното, което сж не сѡчи междѡ Апостоли-ты, сѡчва сѡ междѡ насъ Христіаниты.

Нека дойде Христосъ, както въ него време въ страныты Кесарійскы, въ страныты на Христіанството, въ страныты на оныя, които сѡ наричатъ Православни Христіани, тамо гдѣто царѡва вѣрата мѡ, и проповѣдва сѡ Евангелието мѡ; нека попыта още единъ пѡтъ, и нека рече: „Когѡ ма глаголятъ человекѣци быти сѡна человекскаго;“ Язъ выхъ мѡ отговорилъ: Исусе мой, человекѣцити не познаватъ, кой си ты; „Не познаша, ниже ѡразѡмѣша, во тмѣ хѡдѡтъ.“⁽¹⁾ Нѣкой дѡма едно, нѣкой дрѡго, споредъ какъ-то го води заблѡженіето на помраченіатъ имъ ѡмъ. Кого та дѡматъ человекѣцити? Симонъ Магесникътъ, върховніатъ на Ерегециты, Менандръ, Маркіонъ, и сичкыти Маніхее, дѡматъ: че ты не си онова сѡдѣтелното Слово, чрезъ което сичко е станжло; и че тойзи видимый Миръ не е станжалъ отъ тебе. Кыринтъ, и Евіонъ, Петій, Арій, и Евномій дѡматъ: че ты си една тварь, а не Богъ съприсносѡщный, и единосѡщный съ Отца. Антропоморфитити исповѣдватъ: че ты си Богъ, нъ Богъ който има образъ человекскый. Евелій дѡма: че ты Сынътъ, не си една ипостась отдѣлана отъ онаа на Отца и Свѡтаго Дѡха; нъ Отецъ, Сынъ, и Свѡтый Дѡхъ сте една само ипостась (лице), и имате отдѣлно само името. Македоній дѡма, че чрезъ тебе е сѡздалъ Отецътъ Свѡтаго Дѡха. Кого та дѡматъ человекѣцити? Несторій дѡма, че ты, като си станжалъ человекъ, какъ-то имашъ двѣ естества, тѡй имашъ и двѣ ипостаси; обратно Евтихый, и Диоскоръ: че, какъ-то имашъ една ипостась, тѡй имашъ и едно естество; Кердонъ: че ты не си истиненъ человекъ, нъ по мечтаніе; Аполінарій: че

[1] Цсал. 81. ст. 5.